

ת"פ 26262/10/18 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 26262-10-18 מדינת ישראל נ' פלוני
בפני כבוד השופט איתן כהן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד
פלוני

הנאשם

הכרעת דין

כללי

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום הכולל שני אישומים שעניינם עבירות אלימות של הנאשם נגד בת זוגו, אימה, חברתה, ונגד ידיד של בת הזוג, והכול על רקע חשדו שבת הזוג בוגדת בו עם אחר.

2. באישום הראשון הואשם הנאשם בעבירות כדלקמן:

א. תקיפת בן זוג שגרמה לחבלה של ממש- (2 עבירות) לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין תשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**");

ב. תקיפה הגורמת חבלה ממש (2 עבירות) לפי סעיף 380 לחוק;

ג. איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק;

ד. ניסיון תקיפה, עבירה לפי סעיף 379 בצירוף סעיף 25 לחוק.

3. באישום השני הואשם הנאשם בעבירות כדלקמן:

א. תקיפה הגורמת חבלה ממש, עבירה לפי סעיף 380 לחוק;

ב. תקיפת בת זוג, עבירה לפי סעיף 382(ב) לחוק.

4. על פי עובדות כתב האישום, בתקופה הרלוונטית לכתב האישום היו הנאשם והקטינה א"צ (להלן: "המתלוננת") בני זוג במשך כשנה וחצי. ממ"ש (להלן: "ממ"ש") הוא בן זוגה הקודם של המתלוננת, ו-ח"א (להלן: "המתלוננת 2") היא חברתה של המתלוננת.

5. על פי עובדות האישום הראשון, בלילה שבין התאריכים 05.10.2018 - 06.10.2018 בין השעות 01:00 ועד 05:30 לערך, שהו הנאשם, המתלוננת, והמתלוננת 2 בדירתם ברחוב הנורית בירושלים. הנאשם חשד במתלוננת שהיא בוגדת בו ומקיימת קשר עם גברים אחרים. לאחר ויכוח שנמשך מספר שעות ביקשה המתלוננת לישון באחד מחדרי הבית, אולם הנאשם משך אותה בכוח לחדר השינה והשניים נכנסו למיטה. בהמשך, לפת הנאשם את רגלה של המתלוננת בין רגליו, וזו ניסתה למשוך את רגלה ממנו ללא הצלחה. בתגובה, הכתה המתלוננת את הנאשם בחזהו באמצעות מרפקה. הנאשם אמר למתלוננת "מה את מרביצה לי", קילל את המתלוננת ונשך את ידה. כתוצאה ממעשיו של הנאשם, נגרמו למתלוננת המטומה וסימן נשיכה בידה הימנית (להלן: "אירוע הנשיכה").

בהמשך לכך, בשעה 07:30 לערך, הבחין הנאשם במתלוננת יחד עם ממ"ש ברחוב קוסטה ריקה בירושלים או בסמוך. הנאשם ריסס את השניים בגז מדמיע וגרם לצריבות בפניהם ולקשיי נשימה אצל המתלוננת. אצטין שמעדו של השוטר חוג'יראת ומהודעותיו של הנאשם, עלה שמדובר בתרסיס פלפל צבאי וכך יכונה החומר מכאן ואילך (להלן: "אירוע תרסיס הפלפל").

בעקבות זאת, הלכו המתלוננת וממ"ש לדירת אמה של המתלוננת, ג' (להלן: "ג'") וסיפרו לה את שאירע. לאחר מכן ירדה ג' לרחוב ופגשה בנאשם. הנאשם איים כי ישרוף לממ"ש את רכבו וכי כולם ימותו הלילה, כולל ג' (להלן: "אירוע האיומים").

בעקבות האירועים המתוארים, צלצלה ג' למשטרה ועלתה לכיוון ביתה. הנאשם עלה בעקבותיה וכשהגיע לביתה ניסה לתקוף שוב את ממ"ש בכך שנטל משקולת שהייתה במקום. הנאשם ניסה לפגוע בממ"ש עם המשקולת אולם המתלוננת, ג' ובנה הקטין, מנעו ממנו לעשות זאת (להלן: "אירוע המשקולת").

הנאשם הואשם על שבמעשיו תקף את בת זוגו-המתלוננת וגרם לה לחבלות של ממש; תקף את ממ"ש וגרם לו לחבלות של ממש; וניסה לתקוף את מ', והכול שלא כדין ושלא בהסכמתם. כן איים על ג' בפגיעה שלא כדין בגופה, בגופה של המתלוננת, ובגופו של ממ"ש ורכושו, וזאת בכוונה להפחידה או להקניטה.

6. על פי עובדות האישום השני, ביום 03.10.2018 בשעות הלילה שהו הנאשם, המתלוננת והמתלוננת 2 בדירתם. באותה עת חשד הנאשם שהמתלוננת מנהלת קשרים עם גברים אחרים, ושהיא עושה כן באמצעות שימוש בטלפון הסלולרי של המתלוננת 2. במהלך דין ודברים בין השניים, דחף הנאשם את המתלוננת אל עבר מיטתם ורכן מעליה. בתגובה, החלה המתלוננת לצעוק. אז אחז הנאשם בכרית וכיסה באמצעותה את

פניה של המתלוננת, וזו בתגובה נשכה את ידו ומיררה בבכי (להלן: "אירוע הכרית").

לאחר מכן, נטל הנאשם את הטלפון הסלולרי של המתלוננת 2 מידיה, וזו רדפה אחריו ונטלה אותו בחזרה. במהלך המאבק שבין שניהם דחף הנאשם את המתלוננת 2 וכתוצאה ממעשיו נגרמה למתלוננת 2 שריטה מתחת לעינה השמאלית (להלן: "אירוע הטלפון").

בהמשך לאותן נסיבות, נטל הנאשם סכין לידי ו החל לחתוך את רגלו. משהבחינה בכך המתלוננת 2, היא החלה לצעוק. הנאשם גרש את המתלוננת ואת המתלוננת 2 מהדירה (להלן: "אירוע הסכין").

הנאשם הואשם על שבמעשיו תקף את בת זוגו-המתלוננת ותקף את המתלוננת 2 באופן שגרם לה לחבלה של ממש, והכול שלא כדין ושלא בהסכמתן.

תשובת הנאשם לאישום

7. הנאשם כפר באשמה. בתשובתו לאישום כפר בכל אלימות המיוחסת לו כלפי המתלוננת, טען שהיו ביניהם ויכוחים רבים וכי לאורך תקופת הקשר ביניהם, נהגה כלפיו המתלוננת באלימות. הנאשם אישר שריסס את ממ"ש בעורפו בגז מדמיע, אולם הכחיש את יתר האמור בכתב האישום לרבות האיומים ומעשי האלימות המיוחסים לו בשני האישומים.

גדר המחלוקת

8. אין מחלוקת בין הצדדים בנוגע לאירוע הריסוס בתרסיס פלפל.

המחלוקת בין הצדדים נוגעת למעשיו של הנאשם באירועי הנשיכה, האיומים, המשקולת, הכרית, הטלפון והסכין.

דין והכרעה

9. לאחר שבחנתי את הראיות שהובאו במשפט, מצאתי שהמאשימה הוכיחה את עובדות כתב האישום ברף הנדרש בפלילים בכל הנוגד לאירועי הנשיכה, תרסיס הפלפל, האיומים והמשקולת, ועובדות אלה משכללות את העבירות שיוחסו לנאשם. מנגד מצאתי שאירועי הכרית והטלפון לא הוכחו כדבעי.

אדון באירועים על פי סדרם:

אירוע הנשיכה

10. מצאתי שהמאשימה עמדה בנטל המוטל על שכמה והוכיחה את אירוע הנשיכה ברף הנדרש בהליך זה.

11. **המתלוננת** היא המקור הראיתי העיקרי שעליו נסמכות הראיות בנוגע לאירוע זה. בעדותה זכרה המתלוננת שבעקבות ריב, בהיותם במיטתם, עלה עליה הנאשם ונשך אותה. עם זאת, לא זכרה את פרטי האירוע, לא את הקשרם של הדברים, לא העידה על לפיתת רגלה, ולא העידה על האלימות שנקטה היא כלפי הנאשם עת הכתה אותו במרפקה בתגובה ללפיתת רגלה.

הודעותיה של המתלוננת הוגשו לפי סעיף 10א' לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן: "**פקודת הראיות**").

בהודעתה ת/10 מסרה המתלוננת פרטים מלאים בנוגע לאירוע. לדבריה, לאחר ויכוח שנתגלע בינה ובין הנאשם בנושא בגידות, נכנסו השניים למיטתם ואז תקף אותה הנאשם. ובלשונה תיארה את הדברים כך:

"תפס לי את הרגל שלי בין שתי הרגליים שלו, אני ניסיתי למשוך את הרגל ולא יכולתי ומכיוון שזה לא נוח לי והוא לא משחרר אז נתתי לו מכה עם המרפק שלי לחזה שלי (צ"ל "שלו" - א"כ) כדי לשחרר. הוא תפס על זה וצעק מה את מרביצה לי והתחיל לקלל אותי, ואז דפק לי נשיכה ביד (ה"ח - הנשיכה תועדה על ידי החוקר אבי סוטו) אני צרחתי מכאב ואז קמתי והלכתי לבית של ההורים" (ת/10 ש' 103-100).

עוד טענה בהודעה שהנאשם שתה בירה אחת או שתיים "ושלוק" וודקה עובר לנשיכתה (ת/10 ש' 189-194).

לתמיכה בגרסת המתלוננת הוגש ת/8 - מזכר של החוקר זאב רוזין הכולל **תמונות של סימני הנשיכה וההמטומה** על ידה הימנית של המתלוננת.

המתלוננת 2 העידה שבעקבות מריבה בין הנאשם למתלוננת, המתלוננת נשכה את הנאשם והנאשם נשך את המתלוננת (פרוטוקול עמ' 22). בהמשך נשאלה כיצד היא יודעת שהנאשם נשך את המתלוננת והשיבה שראתה סימן (פרוטוקול עמ' 24).

12. **הנאשם** בעדותו הכחיש שנשך את המתלוננת (פרוטוקול עמ' 70) וכך גם הכחיש זאת בהודעתו לאחר שהוצגה לו תמונת הנשיכה (ת/14 ש' 155-158).

בעימות בין הנאשם למתלוננת (ת/12, ת/13) טען הנאשם שיכול להיות שהמתלוננת נשכה את עצמה. אולם כשעומת עם המיקום של סימן הנשיכה שלא מאפשר נשיכה עצמית, זנח את הטענה (ת/12 ש' 96-115). בעדותו נשאל על כך וטען שהוא אינו זוכר שהמתלוננת נשכה את עצמה ואינו זוכר שבכלל אמר זאת בעימות (פרוטוקול עמ' 70).

13. החלטתי להעדיף את גרסת המתלוננת על פני גרסת הנאשם.

14. גרסתה של המתלוננת שאבה חיזוק מסימני החבלה שנמצאו על גופה. אמנם בעדותה לא זכרה המתלוננת פרטים רבים מהאירוע וכשנשאלה אם מסרה אמת במשטרה השיבה: **"היא אמת כן, אבל יש מצב שקצת ניפחתי כי הייתי לחוצה, כי הלחיצו אותי לא יודעת, אני לא זוכרת בדיוק מה אמרתי ומה הלך שם זה היה מזמן"** (פרוטוקול עמ' 38). ברם בהודעתה מסרה גרסה הגיונית, מתונה ולא מעצימה המתיישבת עם סימני החבלה על גופה ועם מצבו של הנאשם שהיה שתוי ועם הלך נפשו האלים. נוסף על אלה, המתלוננת לא הסתירה את האלימות שננקטה מצדה באירוע ונכונותה להודות בעובדה שלא נוחה לה כל ועיקר, מעידה על אמינות דבריה לכל הפחות בנוגע לאירוע זה. על כן למרות שדבריה של המתלוננת בעדותה מחייבים לבחון את גרסתה בזהירות יתרה, הרי שבאירוע זה נמצאו לגרסתה חיזוקים משמעותיים שמאפשרים להסתמך עליה.

מנגד, מסר הנאשם גרסה שאינה מפורטת ושלא כללה הסבר לחבלה שנחבלה המתלוננת. טענת הנאשם שלפיה המתלוננת נשכה את עצמה נסתרה מיניה וביה במהלך העימות, עת נוכח בעצמו שגרסתו אינה אפשרית מבחינה טכנית.

אירוע תרסיס הפלפל

15. מצאתי שאירוע זה הוכח כדבעי על פי הודאת הנאשם וראיות נוספות שהובאו במשפט.

16. **הנאשם** הודה במעשה הן בהודעותיו במשטרה (ת/14, ת/15), הן בעימות (ת/12, ת/13), הן בתשובתו לאישום והן בעדותו.

17. נוסף על הודעת הנאשם העידו על האירוע: **המתלוננת, ממ"ש** (שהעיד על עצם הריסוס תוך שטען שלא ראה את המרסס), וכן **ג', בנה א', והמתלוננת 2** שהעידו על מה שאירע מיד לאחר התקיפה. לכך מצטרפת **תלונתה המידית של ג' למוקד 100** (ת/1 ו-ת/2) המחזקת את אמינות תלונתה, שכן תלונה מידית של קורבן עבירת אלימות מהווה חיזוק לפי סעיף 10 לפקודת הראיות.

אירוע האימים

18. מצאתי שהמאשימה עמדה בנטל המוטל על שכמה והוכיחה את אירוע האימים ברף הנדרש בהליך זה.

19. העדות המרכזית בנוגע לאירוע זה היא עדותה של **ג'** אשר העידה ששמעה את הנאשם מאיים בנוסח: **"כולכם תמותו היום, כולל את"** וכן: **"אני אשרוף אותי"** תוך שציינה שאינה יודעת אם התכוון לממ"ש או לרכבו (פרוטוקול עמ' 9).

עדוּתה של ג' מתחזקת מגרסתה של המתלוננת במשטרה, שמסרה שלאחר ריסוס הגז שמעה ברקע את הנאשם אומר: **"אני יהרוג אותך יא שרמוטה"** (ת/10 ש' 132-133). בהמשך מסרה ששמעה את הנאשם אומר לממ"ש: **"אני אשרוף לך את האוטו"** (ת/10 ש' 173-174), ואומר לאימה: **"אמר לאימא שלי שהוא ישרוף את כולם משהו כזה"** (ת/10 ש' 182).

כך גם בעדותה סיפרה המתלוננת שהנאשם איים על אימה: **"הוא אמר אני אשרוף לכם את הבית, אשרוף לכם את האוטו"** (פרוטוקול עמ' 45).

המתלוננת 2 העידה שהנאשם אמר למתלוננת שישרוף לה את הבית ואמר לג' שישרוף לה את המשפחה (פרוטוקול עמ' 25).

לתמיכה בגרסאות עדי התביעה הוגשו **הקלטת שיחתה של ג' עם מוקד 100** ותמלול השיחה (ת/1 ו-ת/2). מהשיחה עולה בבירור תלונתה המידית של ג' על אימים: **"הוא בא ועוד אומר לי היום כולכם מתים היום..."** (ת/1).

20. **הנאשם** הכחיש שאיים על ג' והכחיש שאיים על ממ"ש בשריפת רכבו.

בהודעתו ת/15 הכחיש שאיים על ג' והכחיש שאמר לממ"ש שישרוף לו את האוטו. כשנשאל אם אמר לג' שירצח אותה, השיב: **"מה? זונות"** (ת/15 ש' 43-44), כשנשאל אם איים עליה שישרוף אותה, השיב: **"מאיפה זה בא החארטות האלה מאיפה, איזה משפחה של זונות"** (ת/15 ש' 46). כשנשאל אם איים על המתלוננת שיהרוג אותה, השיב: **"אני לא הייתי שם אני הלכתי היא ברחתה אני לא הייתי שם... אני ריססתי את ממ"ש היא הלכה משם זהו נגמר הסיפור לא החלפתי אתה אפילו מילה"** (ת/15 ש' 47-50).

בעימות, לאחר שנשאל על החשד מסר: **"לא. יש לי אומץ לאיים על אישה כזו. היא איימה עליי שתחריב אותי כי גיליתי לחבר שלה שהיא בוגדת בו"**. כשנשאל אם אמר לג' שישרוף את משפחתה, השיב: **"היא זו שאמרה לי את זה... היא אמרה לי על זה שאמרת לנו ככה אני אפילו אותך במשטרה כמה שהילדה שלי הייתה אצלך שטן אנחנו נהיה כפול, אנחנו נעיד במשטרה נפיל אותך"** (ת/12 ש' 220-226). כשנשאל האם איים על ממ"ש, השיב: **"לא, ריססתי אותו והלכתי"** (ת/12 ש' 236-237).

בעדותו, תחילה לא זכר שפגש באירוע זה בג'. בהמשך, טען שפגש בג' אך לא היו חילופי מילים בינו ובינה: **"היינו למטה היא עמדה לדבר בפלאפון, לא החלפנו מילה"** (פרוטוקול עמ' 71). כן הכחיש שג' קיללה אותו.

21. החלטתי להעדיף את גרסת ג' והמתלוננת שאותה מצאתי אמינה בנוגע לאירוע זה, על פני גרסת הנאשם שאותה מצאתי לא אמינה.

עדוטה של ג' שאבה חיזוק מעדותה של המתלוננת והשתלבה בה ושתייהן העידו עדות הגיונית, מתונה ולא מעצימה. כן מתחזקת הגרסה מהתלונה המידית למשטרה ומציון דברי האיום כבר במהלך שיחתה של ג' עם מוקד 100.

נוסף על אלה, מצאתי חיזוקים לגרסת ג' והמתלוננת באלה:

הלך נפשו האלים של הנאשם באירוע; פיו של הנאשם ענה בו שהלך נפשו היה אלים במהלך האירוע על רקע קנאה אובססיבית שחש כלפי המתלוננת. נתון זה מחזק את גרסת ג' והמתלוננת.

כשנשאל אם היה מגדיר את עצמו בחור קנאי, השיב: "כן. אני לא רוצה שהבחורה שלי תלך עם גברים אחרים. הייתי אובססיבי אליה" (פרוטוקול עמ' 63).

כשנשאל מה היה עושה אילו גילה שחברתו בילתה עם גבר אחר, השיב: "עשיתי את מה שעשיתי... ריססתי עליו גז מדמיע" (פרוטוקול עמ' 64).

כנשאל על דברים שאמר בהודעתו בנוגע לאיבוד עשתונות, השיב: "זה אומר שאיבדתי את העשתונות... איבדתי את השליטה על עצמי. חמש פעמים אמרתי לו אתה יכול בבקשה לתפוס מרחק, זה לא מתאים, הם פשוט לא שמו עליי. בפעם החמישית עשיתי מה שעשיתי. אני מצטער. לוקח אחריות... כן. תקפתי, באותו רגע ירד לי הכול. הלב קופא. נבהלתי. לא המשכתי לתקוף אותו. לא הייתה לי מטרה לתקוף אותו. זה פשוט יצא" (פרוטוקול עמ' 69).

היותו של הנאשם שרוי בגילופין; הנאשם עצמו מודה בכך שהיה שתוי (פרוטוקול עמ' 69). כך גם מסר השוטר חוג'יראת בעדותו. לדבריו לאחר שהגיע לזירת האירוע, מצא את הנאשם שיכור ותיאר שנדף מהנאשם ריח חריף של אלכוהול (פרוטוקול מע' 31-32). כידוע לאלכוהול השפעה של הסרת עכבות כך שיש בכך הסבר להתנהגותו האלימה והבלתי נשלטת של הנאשם שבשל מצבו פעל מתוך דחף ללא יכולת לרסן את עצמו.

מנגד לגרסת עדי התביעה, עומדת גרסת הנאשם אשר סתר את עצמו בשני עניינים מהותיים - עצם השיחה עם ג', והאיומים לכאורה שהפנתה ג' לעברו. סתירה זו פוגמת בגרסתו ומחלישה אותה.

אירוע המשקולת

22. מצאתי שהמאשימה עמדה בנטל המוטל על שכמה והוכיחה את האירוע ברף הנדרש בהליך זה.

23. הראיות העיקריות להוכחת האירוע מצויות בגרסאות ג', בנה א', המתלוננת והמתלוננת 2.

ג' מסרה בעדותה שהתקשרה למשטרה בעקבות אירוע תרסיס הפלפל. בעת ששוחחה עם המשטרה, עלה הנאשם לביתה ונטל משקולת שהייתה מונחת ליד הדלת ורצה לזרוק אותה לעבר ממ"ש. לדבריה היא ובנה א'

תפסו את הנאשם בכוונה להרגיעו ואז פנה הנאשם מהמקום. בתארה את התנהגות הנאשם בעת שהיה בביתה, מסרה: **"הוא היה נורא עצבני ופשוט רצה לנקום בכולם, ראיתי את האש בעיניים שלו"** (פרוטוקול עמ' 9). עוד מסרה שבעת שתפסה את הנאשם, ספגה ממנו מכה בידה בעת שניסה להזיזה והמשקולת כמעט שנפלה על רגלה (פרוטוקול עמ' 14). עם זאת, לא ייחסה חשיבות למכה זו - עדות לכך שלא העצימה את האירועים.

א' - קטין בן 14 - העיד שממ"ש עלה לביתם לשטוף את פניו מהתרסיס והנאשם עלה אחריו בכוונה "לריב אתו מכות". הנאשם ניסה למשוך את ממ"ש החוצה והרים משקולת. לאחר מכן ירד הנאשם למטה ואז שוב עלה, וניסה להיכנס לבית. בשלב זה העיד שהוא ואמו תפסו את הנאשם, הוציאו אותו החוצה ואז באה המשטרה. עוד סיפר שתפס לנאשם את הידיים לאחר שניסה לפגוע בממ"ש עם המשקולת ולהכות אותו באמצעותה. סיפר שהנאשם קילל, וניסה "לשלוח" בעיטות כלפי ממ"ש. בחקירתו הנגדית הבהיר שכשאמר "שלח בעיטות" התכוון לכך שהנאשם בעט בממ"ש ופגע בו.

המתלוננת 2 נשאלה כיצד התנהג הנאשם כלפי ממ"ש והעידה כך: **"הוא ניסה להרביץ לו עם הידיים... הייתה לו משקולת. לקחנו לו אותה"** (פרוטוקול עמ' 27). בהמשך התבקשה לתאר את אירוע המשקולת והשיבה: **"לא זוכרת את האירוע של המשקולת. הכול היה מהיר. אני לא יכולה לתאר אותו"** (פרוטוקול עמ' 29).

המתלוננת העידה שלאחר אירוע תרסיס הפלפל, היא עלתה לבית אימה והנאשם וממ"ש המשיכו לריב ביניהם. לדבריה שמעה צעקות וקללות. סיפרה שאימה הפרידה אולם לא זכרה את הדברים במדויק. כשנשאלה מדוע אימה צריכה הייתה לתפוס את הנאשם, השיבה: **"כי הוא תקף אותו מעצבים"** (פרוטוקול עמ' 43).

בהודעתה במשטרה מסרה שראתה את הנאשם וממ"ש בתוך הבית כשהם רבים וכולם מנסים להפריד (ת/10 ש' 135-136). בהמשך מסרה: **"הנאשם נכנס לי לבית וקפץ על ממ"ש. ראה משקולת ורצה לזרוק על ממ"ש. אנחנו קלטנו את העניין ורצנו להפריד"** (ת/10 ש' 181-182).

24. **הנאשם** בעדותו הכחיש את האירוע לחלוטין והכחיש שבכלל נכנס לביתה של ג'.

טען שנעצר כשהיה בפתח דלת הכניסה לבית בעת שניסה לפתוח אותה מבחוץ ובטרם הספיק להיכנס לתוך הבית. לתמיכה בטענתו הגיש את דוח הפעולה של השוטר חוג'יראת - נ/1 שבו תועד מעצרו בחדר המדרגות. בעדותו לא זכר הנאשם מדוע עלה לביתה של ג' (פרוטוקול עמ' 69-70).

בהודעתו במשטרה מסר שבטרם נעצר דפק על דלת הבית וג' פתחה לו. היו קללות בינו ובין המתלוננת, ובשל כך סגרו בני הבית את הדלת. אז הגיעה המשטרה והוא נעצר בחדר המדרגות (ת/14 ש' 48-50).

בעימות נשאל אם עלה לביתה של ג' כדי להכות את ממ"ש והשיב שעלה לבית כדי לשוחח עם ממ"ש בחוץ, אבל

ג' לא נתנה לו להיכנס לביתה. עוד טען שהמשקולת הייתה מונחת מחוץ לדלת, אך הדלת הייתה סגורה ולא פתחו לו ולאחר מכן הוא נעצר בחדר המדרגות (ת/ש' 240-248).

25. החלטתי לאמץ את עדויות ג', א', המתלוננת והמתלוננת 2 ולדחות את גרסת הנאשם.

26. עדויות עדי התביעה השתלבו, חיזקו ותמכו האחת ברעותה עד כדי יצירת גרעין אמת מוצק אחד שאינו ניתן לערעור.

מצאתי שפערים והבדלים שנמצאו בהשוואה שבין הגרסאות השונות כגון גובה הרמת המשקולת, עניין הבעיטות וכיו"ב פערים שמצא הסנגור המלומד בסיכומיו, הם טבעיים, נובעים ממגבלות הזיכרון האנושי ומההבדלים במיקוד ובזוויות המבט של כל עד והכול בהתחשב בכך שמדובר היה באירוע מהיר, אלים, דינאמי, וטראומתי. לא מצאתי שמדובר בסתירות שמעלות חשש לאמירת שקר.

27. מנגד, הנאשם לא היה עקבי בנוגע לנקודה מהותית - פתיחת דלת הבית, פער שמחליש את גרסתו.

נוסף על כך וכפי שכבר צוין קודם לכן - הלך נפשו של הנאשם היה אלים והוא היה שרוי בגילופין בעת האירוע, נתונים המחזקים את גרסאות עדי התביעה גם בנוגע לאישום זה.

אירוע הכרית

28. מצאתי שהראיות שהובאו בנוגע לאירוע זה אינן עומדות בנטל ההוכחה הנדרש בפלילים.

29. **המתלוננת** העידה על אירוע זה באופן מבולבל ולא זכרה היטב את פרטיו. עם זאת, לאחר שנשאלה שאלות ממוקדות השיבה שהנאשם "עלה עליה" כדי שלא תלך מהמקום, שם עליה כרית ונשך אותה. עוד העידה שצעקה כדי להשתחרר מהנאשם ולכן הניח עליה כרית. לאחר הנחת הכרית ניסתה להיאבק בנאשם כדי להשתחרר, עד שלבסוף שחרר אותה הנאשם. המתלוננת לא ציינה בעדות היכן הניח הנאשם את הכרית (פרוטוקול עמ' 41). כשנשאלה על נשיכה שנשכה את הנאשם, לא זכרה (פרוטוקול עמ' 48).

עם זאת אישרה שנהגה לקלל את הנאשם בתגובה על קללותיו ולעיתים מיוזמתה (פרוטוקול עמ' 50-51), לירוק עליו (פרוטוקול עמ' 51), לדחוף אותו בתגובה לדחיפותיו (פרוטוקול עמ' 44), ושנשכה אותו בתגובה לנשיכתו (פרוטוקול עמ' 48). עוד אישרה שהשליכה על הנאשם בקבוק קרם שפגע בראשו (ת/ש' 12) הנאשם מעולם (ת/ש' 11-56). עם זאת בהמשך אותה הודעה הודתה המתלוננת שנהגה "להחזיר לו כאפה" (שם ש' 77), ולסטור לנאשם ללא שמדובר בהגנה עצמית (שם ש' 82-83). כך גם תוצרי פריקת הטלפון של הנאשם (ת/ו-6) לימדו על אלימות הדדית ששררה ביחסי בני הזוג.

בהודעתה הראשונה במסרה מסרה המתלוננת שבעקבות ויכוח על רקע חשדו של הנאשם שהיא בוגדת בו,

דחף אותה הנאשם על המיטה, עלה עליה והיא החלה לצעוק. אז הניח עליה הנאשם כרית כדי שצעקותיה לא תישמענה, היא השתוללה כדי להשתחרר ונשכה אותו, והוא סטר לה. בתגובה היא החלה לבכות ואז גירש הנאשם אותה ואת המתלוננת 2 מהבית (ת/10 ש' 30-38). המתלוננת לא סיפרה בהודעתה שבאירוע זה נשך אותה הנאשם כפי שטענה בעדותה.

בהודעתה השנייה במשטרה מסרה המתלוננת: **"זרק אותי על המיטה ושם את הכרית על הפרצוף שלי חנק אותי אז התחלתי להשתולל אז הוא נפל כזה מעלי ואני נתתי לו נשיכה בכתף... כי הוא אובססיבי והוא חושב שאני בוגדת בו. הוא רצה לדבר ולא רציתי הוא הכניס אותי בכוח לחדר והשכיב אותי על המיטה ואז קרה מה שקרה והתחלתי לצרוח ואז הוא שם את הכרית על הראש שלי"** (ת/11 ש' 15-19).

המתלוננת חזרה על גרסתה זו בעימות (ת/12 ש' 146-150).

המתלוננת 2 העידה שבעת ששהתה בחדר השינה שלה בדירה המשותפת, שמעה את צעקותיה של המתלוננת אשר שהתה עם הנאשם בחדרם. העידה שלא ראתה את האירוע אלא נכנסה לחדר והמתלוננת סיפרה לה מה קרה. כשנשאלה מה סיפרה לה המתלוננת, השיבה: **"שהוא שם לה כרית על הפה"** (פרוטוקול עמ' 24). לאחר מכן חזרה בה וטענה שלא המתלוננת סיפרה לה שהנאשם הכה אותה אלא היא זו שהבינה שכך היו פני הדברים וזה קרה ביום שהנאשם נשך את המתלוננת. כשנשאלה כיצד היא יודעת זאת, השיבה שראתה סימן. עוד העידה שבאותו יום נשכה המתלוננת את הנאשם (פרוטוקול עמ' 24). הודעתה של המתלוננת 2 במשטרה לא הוגשה ועל כן לא ניתן לדעת מה הייתה גרסתה המדויקת בחקירה.

30. **הנאשם** העיד שהוא עומד מאחורי הדברים שאמר בעדותו אולם לא נשאל מפורשות על אירוע זה, לא בחקירתו הראשית ולא בנגדית.

בהודעתו במשטרה נשאל אם זרק את המתלוננת על המיטה, עלה עליה ושם כרית על פניה כדי שתפסיק לצעוק והשיב: **"בחיים לא נגעתי בה שלא בהסכמתה, לעולם. היא הייתה זורקת עליי בשמים שוברת לי את כל הגוף יש עליי עוד סימנים"** (ת/15 ש' 54-55).

כך גם הכחיש בעימות את אשר יוחס לו באירוע זה וטען שהמתלוננת נשכה אותו כיוון שלא שם את גרביו בסל הכביסה (ת/12 ש' 119-120 ושי' 152-153).

כן הוגש לוח תצלומים ת/9 שלשיטת הנאשם מבסס את טענתו לאלימות מצד המתלוננת כלפיו ומתעד סימני נשיכה על כתפו ושריטה על רגלו. הנאשם טען בהודעתו ת/14 שמדובר בסימני נשיכה ושריטה מהמתלוננת מיום 04.10.2018.

31. לאחר שבחנתי את הראיות שהובאו במשפט בנוגע לאישום זה, מצאתי שיש לזכות את הנאשם מחמת הספק.

32. בחינת גרסת המתלוננת מחייבת כאמור זהירות יתרה לאור דבריה בעדותה שלפיהם "ניפחה" את תלונתה במשטרה. המתלוננת העידה על האירוע באופן מבלבל ולא זכרה פרטים רבים. כך גם שרבבה לאירוע זה את נשיכתו של הנאשם בעוד שבהודעותיה ובעימות טענה שהיא זו שנשכה את הנאשם באירוע. כך גם עדותה של המתלוננת 2 לא סייעה בהבנת האירוע. המתלוננת 2 לא זכרה את הפרטים ואף היא שרבבה בטעות את נשיכתו הנאשם לאירוע זה. הודעתה של המתלוננת 2 במשטרה לא הוגשה ועל כן לא ניתן היה להתחקות אחר גרסתה המדויקת בחקירה.

כיוון שיש קושי להסתמך על גרסת המתלוננת כשהיא עומדת בפני עצמה, וכיוון שהאלימות בין בני הזוג הייתה הדדית, וכיוון שהחיזוקים שנמצאו לגרסת המתלוננת אינם תורמים להבנת פרטי האירוע, הרי שלא ניתן לדעת בוודאות מה בדיוק אירע, ועל כן נותר בליבי ספק שממנו זכאי הנאשם ליהנות.

הדברים אמורים אף שלא רחשתי אמון לגרסת הנאשם. ברם כיוון שהתשתית הראייתית שהביאה התביעה לקתה בחסר, יש לזכות את הנאשם מאירוע זה מחמת נספק.

אירוע הטלפון

33. גם בנוגע לאירוע זה מצאתי שהראיות שהובאו אינן עומדות בנטל ההוכחה הנדרש בפלילים.

34. **המתלוננת 2** העידה שהנאשם לקח מידה את הטלפון ובטעות שרט אותה ליד העין, דהיינו לא מדובר היה במעשה מכוון. לאחר שעיינה בהודעתה העידה כך: "**אני קוראת בשורה 35, אני אומרת שזו לא אלימות. הוא רצה לקחת לי את הטלפון. הוא בטעות שרט אותי**" (פרוטוקול עמ' 26). כשנשאלה מה מסרה לשוטר, השיבה "**הוא דחף אותי וניסה לקחת לי את הטלפון**" וכשנשאלה אם דחיפה זו לא אלימות, השיבה שלא (פרוטוקול עמ' 26).

הודעתה של המתלוננת 2 במשטרה כאמור לא הוגשה ועל כן לא ניתן היה להתחקות אחר גרסתה ולהעדיף את הודעתה על פני עדותה. אמנם בעדותה אישרה שמסרה לשוטר שהנאשם דחף אותה אך לא הגדירה את הדחיפה כאלימות ולא נשאלה ואף לא פירטה מעבר לכך, כך שלא ניתן להבין מה טיבה של הדחיפה, היכן הייתה נקודת המגע, מה הייתה עוצמתה וכיו"ב.

לתמיכה באישום זה, הגישה המאשימה את **תמונות החבלה של המתלוננת 2** (ת/7). המשקל שיש להעניק לתמונות אלה תלוי בהסבריה של המתלוננת 2.

35. **הנאשם** הכחיש שתקף את המתלוננת 2 וטען שחטף לה את הטלפון מהיד ואולי היא נשרטה בטעות כתוצאה מכך. לדבריו, המתלוננת 2 לא התנגדה לנטילת הטלפון מידה. הנאשם הודה שבאירוע זה משך את המתלוננת בידה כדי שתצא מהבית תוך שביקש ממנה לצאת מהבית. בעדותו הדגים משיכה עדינה. אשר למתלוננת 2 מסר שיצאה לבדה בעקבות המתלוננת (פרוטוקול עמ' 65-66).

כך גם בהודעותיו במשטרה ובעימות הכחיש שתקף את המתלוננת 2 (ת/14 ש' 193-194 ו-ת/12 217-218). עם זאת, בהודעתו השנייה כשעומת עם החשד שנטל מהמתלוננת 2 את הטלפון בכוח, השיב: "**מה יש לי לעשות עם הטלפון שלה**" (ת/15 ש' 21-22) וזאת בניגוד לגרסה שמסר בעדותו ושלפיה נטל ממנה את הטלפון.

36. כיוון שלא ניתן לבסס הרשעה על סמך גרסת המתלוננת 2 שבעדותה נתנה למעשי הנאשם פרשנות לא אלימה, וכיוון שהודעתה במשטרה לא הוגשה, הרי שאין די בראיות שהובאו כדי לבסס הרשעה בנוגע לאירוע זה ועל כן יש לזכות את הנאשם מחמת הספק.

הדברים אמורים אף שסברתי שגרסת הנאשם בנוגע לאירוע זה אינה אמינה.

אירוע הסכין

37. לא מצאתי שיש צורך לדון באירוע זה שעניינו פגיעה של הנאשם בעצמו, כיוון שלא מיוחסת לנאשם עבירה כלשהי הנוגעת לעובדותיו.

ממצאים עובדתיים ומשפטיים

לאחר שבחנתי את כלל הראיות שהובאו במשפט אני קובע את הממצאים כדלקמן:

38. **אשר לאירוע הנשיכה**, לאחר שקבעתי שעובדות האירוע הוכחו, וכיוון שהעובדות משכללות את העבירות שיוחסו לנאשם, מצאתי שיש להרשיע הנאשם בעובדות ובהוראת החיקוק שיוחסה לו בכתב האישום.

עם זאת כיוון שמדובר באירוע אחד רציף, מצאתי שיש להרשיע את הנאשם בעבירה אחת ולא בשתי עבירות.

39. **אשר לאירוע תרסיס הפלפל**, לאחר שקבעתי שעובדות האירוע הוכחו, מצאתי שפשיטה שכך הם פני הדברים גם בנוגע להוראות החיקוק. אין נפקא מינה לטענת הנאשם שלא התכוון לפגוע במתלוננת אלא אך ורק בממ"ש. על פי סעיף 20 (ג)(2) לחוק העונשין שעניינו כוונה מועברת ושעוסק הן במקרה של טעות בזיהוי והן במקרה של החטאת הפעולה, די בכך שהייתה כוונה לפגוע בערך המוגן ושערך זה אכן נפגע, כדי לשכלל עבירה והכול אם קיימת זהות באובייקט ובאיכות התוצאה (ראה י' קדמי "**על הדין בפלילים**" (חלק ראשון), מהדורה מעודכנת, תשס"ה -2004 בעמ' 128).

אומר בתמצית שבמקרה שלפנינו ניתן לבסס את ההרשעה גם על בסיס השילוב שבין חזקת הכוונה, חזקת המודעות וכלל הצפיות, שכן הנאשם היה מודע להימצאותה של המתלוננת במקום בעת שריסס את ממ"ש בפלפל. הדברים הם חדים וברורים ואין צורך לפרט מעבר לכך.

עוד אוסיף שהפגיעות שספגו ממ"ש והמתלוננת מתרסיס הפלפל - צריבה חזקה ותחושת מחנק, עולות כדי חבלה ממש.

40. **אשר לאירוע האיומים**, לאחר שעובדותיו הוכחו ועובדות אלה משכללות עבירת איומים, מצאתי שיש להרשיע את הנאשם בעבירה שיוחסה לו.

41. **אשר לאירוע המשקולת**, לאחר שעובדות האירוע הוכחו ויש בהן כדי לשכלל עבירת ניסיון תקיפה, מצאתי שיש להרשיע את הנאשם בעבירה שיוחסה לו.

42. **אשר לאירוע הכרית והטלפון**, אלה כאמור לא הוכחו ועל כן יש לזכות את הנאשם מחמת הספק.

הגנה מן הצדק

43. החלטתי לדחות את הטענה.

44. לא מצאתי שיש דמיון בין מעשיו של הנאשם למעשי המתלוננת. בין הנאשם למתלוננת היו פערי כוחות מובהקים שנטו לכיוונו של הנאשם. המתלוננת הייתה בראש ובראשונה קורבן עבירה, אולם לא טמנה ידה בצלחת ונקטה באלימות כלפי הנאשם בעיקר במצבים שבהם הלה נקט באלימות כלפיה. בהינתן שהמתלוננת הייתה בעיקר קורבן עבירה ואין דמיון במעשי האלימות, היקפם, ועיתויים, ובהינתן פערי הכוחות שנטו לטובת הנאשם, הרי שאין באי העמדתה לדין של המתלוננת משום אכיפה בררנית ועל כן הטענה נדחית.

סוף דבר

45. החלטתי אפוא להרשיע את הנאשם בעבירות הבאות:

תקיפת בת זוג שגרמה חבלה ממש, עבירה לפי סעיף 382(ג) לחוק (אירוע הנשיכה);

תקיפה הגורמת חבלה ממש, שתי עבירות לפי סעיף 380 לחוק (אירוע תרסיס הפלפל);

איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק (אירוע האיומים);

ניסיון תקיפה סתם, עבירה לפי סעיף 379 בצירוף סעיף 25 לחוק (אירוע המשקולת).

ניתנה היום, י"ח כסלו תש"פ, 16 דצמבר 2019, במעמד הצדדים.